

λινελαϊκού δέξεος διὰ νὰ παραχθῶσιν ίσοελαϊκὰ δέξεα. Οὕτως, ἐνῷ εἰς τὸ δεῖγμα B δὲν περιέχεται πλέον λινελαϊκὸν δέξυ, τὸ ποσὸν τῶν ίσοελαϊκῶν δέξεων αὐξάνεται ἀπὸ τοῦ B μέχρι τοῦ Γ, ἀπὸ 22.6 % εἰς 31.1 %. Ἐξ ἀλλου, ἐνῷ εἰς τὰ λιπαρὰ δέξεα τοῦ ἀρχικοῦ ἔλαιολάδου ἔχομεν μόνον 8.2 % λινελαϊκὸν δέξυ, ἡ ἀναλογία τῶν ίσοελαϊκῶν φθάνει εἰς τὰ λιπαρὰ δέξεα τοῦ δεῖγματος Γ, 31.1 %. Ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὄποιον παράγονται τὰ ίσοελαϊκὰ δέξεα καὶ ἡ αἰτία ἡ προκαλοῦσα τὴν γένεσιν τούτων δὲν εἶναι ἀκόμη τελείως γνωστά. Τὸ γεγονός εἶναι ὅτι παράγονται διὰ μεταθέσεως τοῦ διπλοῦ δεσμοῦ καὶ διὰ μεταβολῆς τῆς cis μορφῆς τοῦ ἔλαϊκοῦ εἰς τὴν trans μορφήν. Ἡ ποσότης τῶν παραγομένων στερεῶν ίσοελαϊκῶν δέξεων δὲν αὐξάνεται συνεχῶς ἀλλὰ μέχρις ἐνὸς ώρισμένου δρίου. Ἡ σχέσις $\frac{\text{ἔλαιον}}{\text{ισοελαϊκών}}$ τείνει πρὸς τὴν τιμὴν $\frac{10}{15}$ περίπου καὶ, ὅταν φθάσῃ ταύτην, τότε διὰ τῆς περαιτέρω ὑδρογονώσεως ὑδρογονοῦνται ἀντίστοιχα ποσά, ὥστε ἡ σχέσις νὰ διατηρηθῇ σταθερὰ μέχρι τοῦ τέλους τῆς ὑδρογονώσεως.

Ο ἀριθμὸς ἀκετυλίου τοῦ ἀρχικοῦ ἔλαιολάδου 4.2 εἶναι ἔνδειξις παρουσίας δέξυοξέων. Τὰ δέξυοξέα ταῦτα ὑδρογονοῦνται μεταξὺ τῶν πρώτων καὶ εἰς τὰ ἐπόμενα δεῖγματα ἔχομεν ἀριθμὸν ἀκετυλίου 0.

RÉSUMÉ

Le présent travail avait comme but l'étude de diverses phases de l'hydrogénéation industrielle de l'huile d'olive.

En étudiant les chiffres des tableaux du texte grec nous arrivons aux conclusions suivantes: 1) L'hydrogène attaque tout d'abord l'acide linoléique. 2) Ensuite commence la formation de l'acide stéarique et celle des acides isooléiques. 3) La formation des isooléiques ne nécessite pas la présence de l'ac. linoléique puisqu'elle continue même après la disparition de cet acide (échantillons B et C). 4) La relation entre l'acide oléique et isooléique tend vers la valeur de $\frac{10}{15}$ et quand elle-ci est atteinte, elle reste presque constante jusqu'à la fin de l'hydrogénéation. 5) Les propriétés physiques changent régulièrement pendant l'hydrogénéation en rapport de l'indice d'iode.

ΒΙΟΛΟΓΙΑ.—Παρασκευὴ ἑτερολόγου ἐξ ἵππου ὁροῦ κατὰ τῆς εὐλογίας τῶν προβάτων*, ὑπὸ **K. Μελανίδη, N. Τζωρτζάκη καὶ Γ. Δεμπονέρα.**
* Ανεκοινώθη ὑπὸ κ. Σπ. Δοντᾶ.

Ἡ εὐλογία τῶν προβάτων εἶναι νοσολογικὴ ὄντότης ἀνήκουσα εἰς τὴν ὄμάδα τῶν ἔξανθηματικῶν νοσημάτων καὶ ὀφειλομένη εἰς διηθητὸν ιόν. Κατὰ τὰ μέχρι σήμερον

* C. MELANIDI, N. TZORTZAKI ET G. DEMBONERA. — Sur la préparation du serum hétérologue anticlavéleux.

* Ανεκοινώθη κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 30 Νοεμβρίου 1933,

δεδομένα μόνον τὰ προβατοειδῆ¹ καὶ τὰ αἰγοειδῆ θεωροῦνται ώς ζῷα ἐπιδεκτικά φυσικῆς ἡ πειραματικῆς μολύνσεως.

Πειραματιζόμενοι ἐπὶ τῆς εὐπαθείας τοῦ ἵππου οἱ Nocard, Leclainche, Peuch et Bremond καὶ ἐσχάτως ὁ Bozzeli² ἔσχον ἀρνητικά ἀποτελέσματα, ἐνῶ ὁ Chauzier βεβαιοῦ ὅτι ἐπέτυχε τὴν πειραματικήν μετάδοσιν εἰς τὸν ὄνον καὶ τὴν μεταλλαγὴν τοῦ ιοῦ τῆς εὐλογίας τῶν προβάτων εἰς δαμάλειον ὑλην, οἱ δὲ Pecus et Berger ὅτι παρετήρησαν περιπτώσεις φυσικῆς μεταδόσεως τῆς νόσου εἰς ἵππους διαβιοῦντας μεταξὺ προβάτων εὐλογιοβλήτων.

Ἐρευνῶντες πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην ὁ εἰς ἔξημον μετὰ τῶν Blanc καὶ Στυλιανοπούλου³ ἐνοφθάλμισαν ἀριθμόν τινα ἵππων ὑποδορείως διὰ ποσότητος εὐλογιακῆς λύμφης καὶ ἔχαρακτήρισαν τὴν τοπικήν τοῦ ἵππου ἀντίδρασιν ώς εἰδικὴν τοιαύτην ὀφειλομένην εἰς τὸν ἐνεθέντα εὐλογιακὸν ιόν.

Οἱ Balozet μεταγνηστέρως⁴ ἀνακοινοῦ τὰ πορίσματα τῶν μελετῶν του ἐπὶ τῆς πειραματικῆς εὐλογιακῆς ἐγκεφαλίτιδος τοῦ προβάτου καὶ τοῦ ἵππου καὶ θεωρεῖ τὸ τελευταῖον τοῦτο ζῷον ἀνεπίδεκτον πειραματικῆς μολύνσεως κατόπιν ἐνδοεγκεφαλικῆς ἐνέσεως εὐλογιακοῦ ιοῦ προβάτου, ἀποκλείων συγχρόνως τὴν εὐπάθειαν γενικῶς τοῦ μονόπλου τούτου ώς πρὸς τὸν ἐν λόγῳ ιὸν καὶ ἔρμηνεύων τὴν ἐπιτευχθεῖσαν τοπικὴν ἀντίδρασιν ώς ἀπλῆν παθητικὴν συντήρησιν τοῦ ιοῦ *in vivo* ὑπὸ τὸ δέρμα τοῦ ἵππου.

Εἰς συνοπτικὴν ἀνακοίνωσιν μακρι⁵ ὑπεστηρίξαμεν ἀντικρυς πρὸς τὴν θέσιν τοῦ Balozet, ὅτι ὁ προβάτειος εὐλογιακὸς ιός, ἐνιέμενος ὑπὸ τὸ δέρμα τοῦ ἵππου, προκαλεῖ καὶ ἐνδοργανικάς ὀρολογικῆς φύσεως ἀντιδράσεις διὰ τῆς δημιουργίας εἰδικῶν ἀντισωμάτων, τὴν ὑπαρξίαν τῶν ὁποίων καθιστᾷ ἀναμφισβήτητον ἡ παρατιθεμένη πλήρης τεχνικὴ καὶ ἔργαστηριακὴ σπουδὴ τοῦ παραχθέντος ἐπὶ ἵππου οροῦ.

Περὶ τῆς τεχνικῆς ὀροπαρασκευῆς παρατηροῦμεν ἥδη τὰ ἔξητα:

Δύο ὑποι ἐμβολιάζονται ὑποδορείως καὶ κατὰ τὴν χώραν τοῦ τραχήλου κατὰ τὴν κάτωθι σειρὰν μὲ προϊούσας δόσεις ιοῦ προελεύσεως Ἀλγερίου συντηρούμένου εἰς τὸ Ἐργαστήριον ἀπὸ τοῦ 1921 δι' ἀλλεπαλλήλων διόδων ἐπὶ ἀμνῶν. Τὴν 1-2-32 ἔκαστος ἵππος δέχεται μῆγα ἐκ. 10 κ. ὑφ. εὐλογιακῆς λύμφης μετ' ίσοπόσου φυσιολογικοῦ ὁροῦ. Ἐλαφρὰ τοπικὴ ἀντίδρασις. Τὴν 9-2-32 ἡ λύμφη ἀντικαθίσταται διὰ 10 γρ. ὑποδορείου συνδετικοῦ ίστοῦ, ἀσήπτως εἰλημμένου ἐκ τῆς τοπικῆς ἀντιδράσεως προβάτου πειραματικᾶς ἐνοφθάλμισθέντος, δῆτις λειοτριβεῖται καὶ ἀναμιγνύεται μετ' ίσης ποσότητος φυσιολογικοῦ ὁροῦ. Τοπικὴ ἀντίδρασις ἔντονος, οὕδημα καταφανὲς θερμιόν ἐπώδυνον, θερμοκρασίᾳ 38,5.

Τὴν 17-2-32 20 γρ. ίστοῦ + 20 κ. ὑφ. Φ. Ο.

Τὴν 25-2-32 40 γρ. ίστοῦ + 40 κ. ὑφ. Φ. Ο.

Τὴν 2-3-32 100 γρ. ίστοῦ + 100 κ. ὑφ. Φ. Ο.

Τὴν 10-3-32 150 γρ. ίστοῦ + 150 κ. ὑφ. Φ. Ο.

Μεθ' ἔκαστον τῶν ώς ἀνω τεσσάρων ἐνοφθάλμισμῶν ἐσημειοῦτο τοπικὴ ἀντίδρασις μετρίας

έντάσεως μετ' οιδήματος σαφῶς περιγραφομένου. Τὴν 21-3-32 200 γρ. ἵστοῦ + 200 κ. ὑφ. φυσιολογικοῦ ὁροῦ· ἔντονος τοπική ἀντίδρασις, φλέγμων αλυδάζων διάχυτος, καταλαμβάνων τὴν ἀντίστοιχον τραχηλικήν χώραν καὶ τὴν τοῦ στέρων τοιαύτην. Γενικὰ φαινόμενα: ἀνορεξία, καταβολὴ τῶν δυνάμεων τοῦ ζώου, πυρετός.

Τὴν 22-4-32, 300 γρ. ἵστοῦ + 300 κ. ὑφ. φυσιολογικοῦ ὁροῦ. "Ἐντονος ἀντίδρασις, τοῦ οιδήματος καταλαμβάνοντος τὴν χώραν τοῦ ἀντιθραχίου, τοῦ γόνατος καὶ αὐτοῦ τοῦ μετακαρπίου καὶ ὑποχωροῦντος μετὰ εἰκοσαήμερον περίπου.

Τὴν 17-5-32 ἔκατερος τῶν ὥπτων δέχεται τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω ποσότητα μύγματος. Λόγῳ τῶν παρατηρουμένων ἐντάνων γενικῶν καὶ τοπικῶν ἀντιδράσεων μειοῦται κατὰ τὴν 27-5-32 ἡ ποσότητης τοῦ ἐνιεμένου ἀντιγόνου εἰς τὸ ἥμισυ.

"Ἡ πρώτη λῆψις αἷματος γίνεται τὴν 12-6-32, ἡ δὲ δευτέρα τὴν 20-6-32. Συλλεγεῖς ὁρὸς 12 λίτρα. Τὴν 5-7-32 οἱ δύο ὥπτοι δέχονται ἐκ νέου ἀνὰ 225 γρ. ἵστοῦ μετ' ἴσοπόσου φυσιολογικοῦ ὁροῦ. "Ἐντονος τοπική καὶ γενικὴ ἀντίδρασις. Τὴν 16-7-32 καὶ τὴν 23ην ἰδίου νέα λῆψις αἵματος μὲν ἀπόδοσιν 13 λίτρων ὁροῦ. — Πρὸς ἀποφργὴν ἐπιμολύνσεων προστίθεται εἰς τὸν ὁρὸν διάλυσις φαινικοῦ ὀξέος κατ' ἀναλογίαν 3 %. Συντήρησις ἐν ψυγείῳ.

ΤΙΤΑΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟΥ ΟΡΟΥ.

Ἔτη σειρὰ πειραμάτων. — Τὴν 2-8-32 δύο ἀμνοὶ A 10 καὶ A 11 ἡλικίας ἐνὸς ἔτους δέχονται ὑποδορείως καὶ κατὰ τὴν χώραν τῆς μασχάλης 6 κ. ὑφ. ἔκατερος τοῦ ὡς ἄνω ἐτερολόγου ὁροῦ. Ταύτοχρόνως ἡ ἀντίστοιχος χώρα τοῦ ἑτέρου ἡμιμορίου σκαριφίζεται καὶ ἐπιχρίζεται διὰ ποσότητος ἐνὸς περίπου κ. ὑφ. νωπῆς εὐλογιακῆς λύμφης. Δύο ἔτεροι ἀμνοὶ A 12 καὶ A 13 τῆς αὐτῆς ἡλικίας καὶ βάρους χρησιμεύουσιν ὡς μάρτυρες καὶ σκαριφίζονται ἐκ τῆς αὐτῆς λύμφης καὶ διὰ τῆς αὐτῆς ποσότητος.

Τέλος εἰς τὸν ἀμνοὺς A 14 καὶ A 15 ἐνιενται ὑπὸ τὸ δέρμα 6 κ. ὑφ. εἰς ἔκατερον ὁροῦ ἕπτου φυσιολογικῶς ἔχοντος, ἐνῷ συγχρόνως σκαριφίζονται καὶ ἐπιχρίζονται δι' εὐλογιακοῦ ἰοῦ ὡς καὶ οἱ τέσσαρες ἀνωτέρω ἀμνοί.

Μετὰ ἐπώασιν 4-5 ἡμερῶν ἐκ τῶν ἀμνῶν A 10 καὶ A 11 (6. κ. ὑφ. εἰδικὸς ὁρὸς + εὐλογιασμὸς) ὁ μὲν πρῶτος οὐδὲν ἔχος τοπικῆς ἡ γενικῆς ἀντιδράσεως παρουσιάζει, ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου ἐμφανίζεται ἐλαφρὰ ἐρυθμητάρδης διήθησις κατὰ τὸν τόπον τοῦ εὐλογιασμοῦ, ἥτις καὶ ὑποχωρεῖ ταχέως. Ἀντιθέτως εἰς τὸν λοιπὸν ἀμνούς μάρτυρας σημειοῦμεν ἐντονον τοπικὴν ἀντίδρασιν συνισταμένην εἰς ἔκδηλον διήθησιν καὶ σκλήρυνσιν τῆς σκαριφισθείσης χώρας μετὰ διογκώσεως τῶν συστοίχων λεμφικῶν γαγγλίων, σχηματισμὸν βλατίδων διαφοροποιουμένων εἰς φλυκταίνας καὶ τέλος σημειοῦμεν τὴν παρουσίαν ὑποδερματικῶν δῖζιδίων. Αἱ τοπικαὶ αὖται ἔξανθηματικαὶ ἐκδηλώσεις συνοδεύονται καὶ ὑπὸ γενικῶν φαινομένων ἀνορεξίας, καταβολῆς δυνάμεων καὶ μικρᾶς πυρετικῆς κινήσεως. Ἀπὸ τῆς 10ης περίπου ἡμέρας ἀρχεται ἡ περίοδος τῆς ὑποχωρήσεως διὰ τῆς ἀποξηράνσεως καὶ τοῦ σχηματισμοῦ ἐφελκίδων.

"Οἱ ἔλεγχοις τῆς κτηθείσης ἀνοσίας ἔδωκε τὰ ἐπόμενα ἀποτελέσματα:

Τὴν 17-8-32 οἱ ἀμνοὶ A 10 καὶ 11, οἵτινες εἶχον ὄροευλογιασθῆ ἔχονται ἐνεστιν ὑποδορείως, ὁ μὲν A 10 διὰ ποσότητος 5 κυβ. ὑφ. φυσιολ. ὁροῦ, ὁ δὲ A 11 διὰ 20 κ. ὑφ. τῆς αὐτῆς λύμφης ἐν φυσιολ. ὁρῷ, ἐνῷ ταύτοχρόνως δύο ἔτεροι ἀμνοί, χρησιμεύοντες ὡς μάρτυρες, δέχονται ἀντιστοίχως τὰς αὐτὰς ποσότητας ἡραιωμένης λύμφης.

Ἐπακολουθητικῶς ἐπὶ μὲν τῶν μαρτύρων παρετηρήθη τοπικὴ εὐλογιακὴ ἀντίδρασις, ἐνώ ἀντιμέτως ἐπὶ τῶν ὑπὸ ἔλεγχον ἀμνῶν οὐδεμίᾳ τοιαύτη ἐσημειώθη, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ ἐτερόλογος ὄρὸς εἰς τὴν ποσότητα τῶν 6 κ. ὑφ. καὶ ἔξουδετερώνει τὴν λοιμογόνον δύναμιν τοῦ διὰ σκαριφισμῶν ἐνοφθαλμιζομένου ιοῦ καὶ συγχρόνως καθιστᾷ ἐνεργητικῶς ἀνοσα τὰ οὕτω ὀροευλογιασθέντα προβατοειδῆ.

Δέον νὰ σημειωθῇ, ὅτι εἰς ἑτέραν σειρὰν πειραμάτων, γενομένην ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς περίους ὄρους καὶ συνθήκας, ὁ ἐτερόλογος ὄρὸς εἰς ποσότητα 4 κ. ὑφ. ἀνέστειλε μὲν ἐπὶ τριήμερον τὴν ἐκδήλωσιν τῆς τοπικῆς εὐλογιακῆς ἀντιδράσεως, ἀλλ᾽ ἐκρίθη ἀνεπαρκής νὰ ἔξουδετερώσῃ τελείως τὴν λοιμογόνον δύναμιν τοῦ ιοῦ. Οὕτως εἰς μὲν τὸν ἀμνὸν μάρτυρα, μετὰ περίοδον ἐπωάσεως 4 ἡμερῶν, ἐσχηματίσθη ἡ τοπικὴ φλύκταινα, εἰς δὲ τὸν ὑποστάγτα ἔνεσιν διὰ 4 κ. κ. ὑφ. ὀροῦ τοιοῦτον αὗτη ἀνεπτύχθη μόλις μετὰ ἐπταήμερον.

2^η σειρὰ πειραμάτων. Κατὰ τὴν τεχνικὴν τιτλοποιήσεως Borrel.—Διὰ τὰ πειράματα τῆς σειρᾶς ταύτης ἐγένετο χρῆσις εὐλογιακῆς λύμφης συλλεγείσης ἐπὶ ἀμνοῦ, πειραματικῶς εὐλογιασθέντος τὴν δινή μέραν ἀπὸ τοῦ ἐνοφθαλμισμοῦ κατὰ τὴν γνωστὴν τεχνικὴν τοῦ Ἰνστιτούτου Παστέρο τοῦ Ἀλγερίου καὶ ἀραιωθείσης ἐντὸς ζωμοῦ κατ’ ἀναλογίαν 1 : 150. Τὴν 10-11-32 εἰς ἀμνὸς B 44 δέχεται ὑπὸ τὸ δέρμα τῆς κοιλιακῆς χώρας καὶ εἰς πολλαπλᾶ σημεῖα βιολογικὸν μῆγμα συγκειμένον ἐξ 1 κ. ὑφ. ὀροῦ καὶ τοσης ποσότητος ἡραιωμένης λύμφης, δεύτερος δὲ ἀμνὸς B 46 δέχεται ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας ἔνεσιν μίγματος περιέχοντος τὴν αὐτὴν μὲν ὡς ἄνω ποσότητα ἡραιωμένης λύμφης, ἥμισυ δὲ μόνον κ. ὑφ. ὀροῦ. Ἡ ἔνεσις τῶν μιγμάτων τούτων ἐγένετο μετὰ προηγουμένην παραμονὴν αὐτῶν ἐν ἀμοιβαίᾳ ἐπαφῇ ἐπὶ 3ωρον καὶ εἰς τὴν θερμοκρασίαν τοῦ Ἐργαστηρίου. Εἰς τοίτος ἀμνὸς B 49 χρησιμεύων ὡς μάρτυρος δέχεται ὑπὸ τὰς αὐτὰς ὡς ἄνω συνθήκας 1 κ. ὑφ. ἡραιωμένης λύμφης. Κατὰ τὰς ἐπομένας 8 ἥμερας μόνον δὲ μάρτυρος ἀντέδρασε τυπικῶς, ἐξ’ οὗ ἐμφαίνεται, ὅτι δὲ ἔξ οπουν ληφθεὶς εἰδικός ὄρὸς εἰς τὰς δόσεις τόσον τοῦ ἐνὸς οσον καὶ τοῦ ἡμίσεος κ. ὑφ. ἐπιφέρει τελείων ἔξουδετερωσιν ἐνὸς κ. ὑφ. ἡραιωμένου ιοῦ.

3^η σειρὰ πειραμάτων.—Αὕτη ἐγένετο ἐπὶ τῷ τέλει τῆς διακριβώσεως, ἐὰν δὲ ὄρὸς κέκτηται καὶ προληπτικάς ίδιότητας. Πρὸς τοῦτο τὴν 25-11-32 εἰς ἀμνὸς B 50 ὑποδορείως δέχεται καὶ κατὰ τὴν χώραν τῆς μασχάλης ἔνεσιν 8 κ. ὑφ. ὀροῦ, ἐτερος δὲ B 47 δέχεται ὁμοίως 6 μόνον κ. ὑφ. ὀροῦ. Μετὰ 24ωρον ἀμφότεροι ἐνοφθαλμιζονται ὑπὸ τὸ δέρμα τῆς ἐτέρας μασχαλιαίας χώρας καὶ εἰς 4-5 κεχωρισμένα σημεῖα διὰ 1 κ. ὑφ. ἐκάτερος, λύμφης ἡραιωμένης εἰς τὸ 1/150 ἐν ζωμῷ, συγχρόνως δὲ διὰ τῆς αὐτῆς ποσότητος ιοῦ κατὰ τὴν χώραν καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐμβολιάζεται δὲ ἀμνὸς B 48 μάρτυρος.

Τὴν 20-11-32 δὲ ἀμνὸς B 50 (8 κ. ὑφ. ὀροῦ) οὐδεμίαν ἔκδηλον τοπικὴν ἀντιδρασιν παρουσιάζει, δὲ ἀμνὸς B 47 (6 κ. ὑφ. ὀροῦ) ἐλαφράν καὶ ἀτονον τοπικὴν διήθησιν, δὲ δὲ ἀμνὸς μάρτυρος ἔντονον τοπικὴν διόγκωσιν θερμ. 41ο.

Τὴν 8^{ην} ἀπὸ τοῦ ἐνοφθαλμισμοῦ ἥμέραν:

‘Αμνὸς B 50: οὐδὲν ἀξιόλογον παρατηρεῖται, ἀμνὸς B 47: τοπικὴ διήθησις βαίνει ὑποχωροῦσα, ἔξαλειφομένη τελείως περὶ τὴν 15ην ἡμ. Ἀμνὸς μάρτυρος: Καταφανής τοπικὴ ἀντιδρασις μετὰ χαρακτηριστικῶν ὑπὸ τὸ δέρμα διζιδών, ἔξικνουμένη καὶ πέραν τῆς 15ης ἥμέρας.

Ἐκ τούτου ἀπορρέει, ὅτι ἡ προληπτικῶς γενομένη ἔγχυσις 6 καὶ 8 κ. ὑφ. ὁροῦ ἐμποδίζει τὴν ἀνάπτυξιν τοπικῶν ἔξανθηματικῶν ἐκδηλώσεων.

ΙΖΗΜΑΤΙΝΟΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ.

Εἰς σειρὰν μικρῶν σωληναρίων θέτομεν αὐξούσας ποσότητας ὁροῦ διηθηθέντος ἐπὶ χάρτου καὶ φυγοκεντρηθέντος, καὶ εἴτα ὑπερτίθεται σταθερὰ ποσότης νωπῆς εὐλογιακῆς λύμφης διηθηθείσης καὶ φυγοκεντρηθείσης. Εἰς ἑτέρων σειρὰν σωληναρίων θέτομεν ὁρὸν ἵππου φυσιολογικῶς ἔχοντος κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ κατὰ τὰς αὐτὰς ἀναλογίας καὶ μετὰ τῶν αὐτῶν σταθερῶν δόσεων ἀντιγόνου. Δι' ἑκάστην σειρὰν τοποθετεῖται ἐν σωληνάριον ὁροῦ εἰδικοῦ καὶ ὁροῦ ἵππου φυσιολογικῶς ἔχοντος ὡς μάρτυρες.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων λεπτῶν ἀναφαίνεται εἰς τὰ σωληνάρια τῆς 1^{ης} σειρᾶς καταφανῆς λευκωπός δακτύλιος εἰς τὴν ἐπαφὴν τῶν 2 ὑγρῶν, ἐνῷ ὁ μάρτυς παραμένει διαυγής. Ἡ ἐν λόγῳ ἀντίδρασις παραμένει ἀρνητικὴ εἰς τὰ σωληνάρια τῆς B'. σειρᾶς. Μετὰ παραμονὴν 12 ὥρων ἐν σκοτεινῷ θαλάμῳ καὶ εἰς τὴν κοινὴν θερμοκρασίαν παρατηρεῖται διάχυτον θόλωμα καὶ μετὰ τὴν 24^{ην} ὥραν καταφανὲς ιζηματικόν εἰς τὰ σωληνάρια τοῦ ἑτερολόγου ὁροῦ.

Ἡ αὐτὴ τεχνικὴ χρησιμοποιηθεῖσα ἐπὶ ὄμολόγου ἀντιευλογικοῦ ὁροῦ, παρασκευασθέντος ἐν τῷ Ἰνστιτούτῳ Παστέρ τοῦ Ἀλγερίου ἐπὶ κριῶν, ἀπέδειξεν ἡμῖν ὅτι τὸ φαινόμενον τῆς ιζηματινοαντιδράσεως δὲν λαμβάνει χώραν μεθ' ὄμολόγου ὁροῦ. Δέον δῆμεν νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι αἱ ιζηματιναὶ, αἱ εὑρισκόμεναὶ εἰς τὸν ὁρὸν τῶν δι' εὐλογιακοῦ ἀντιγόνου προβάτου ὑπερανοσοποιηθέντων ἵππων, ἀνήκουσιν εἰς τὴν ὄμάδα τῶν λευκωματογενῶν τοιούτων, διφειλόμεναι εἰς τὴν ἔγχυσιν ἑτεροειδοῦς λευκώματος, καὶ εἰς ἣν δέον προφανῶς ν' ἀποδοθῶσι καὶ αἱ μεθ' ἑκάστην ἔνεσιν ἐπακολουθοῦσαι ἐπὶ τῶν ὁροπαραγωγῶν ἵππων ἔντονοι τοπικαὶ τε καὶ γενικαὶ ἀντιδράσεις ἀφυλακτικῆς φύσεως (Phénomène d'Arthus).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ.

- 1^{ον} Ὁ ἵππος εἶναι εὐπαθὴς εἰς τὸν ἰὸν τῆς εὐλογίας τῶν προβάτων.
- 2^{ον} Οὗτος δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ τὴν εἰδικὴν ὁροπαραγωγήν.
- 3^{ον} Ὁ ἑτερόλογος ὁρὸς κέκτηται ἔξουδετερωτικὰς καὶ προληπτικὰς ἴδιμτητας ἔναντι τοῦ ἀντιστοίχου ἰοῦ, καὶ
- 4^{ον} Λόγῳ τῆς ἔγχύσεως ἑτεροειδοῦς λευκώματος ἀνευρίσκονται εἰς τὸν ὁρὸν τοῦτον ιζηματιναὶ λευκωματογενεῖς.

RÉSUMÉ

Les auteurs ont utilisé le cheval pour la séroproduction anticlaveleuse.

La technique suivie pour la préparation de ce serum hétérologue a été la suivante:

Injections espacées à deux chevaux, de claveau et de pulpe claveleuse broyée et émulsionnée dans du sérum physiologique à des doses croissantes et jusqu'à la dose maxima de 300 gr. de pulpe diluée dans une quantité égale de sérum physiologique.

Le sérum récolté sur ces deux chevaux, à la dose de 6 cc. neutralise *in vivo* 1 cc. de claveau pur non dilué.

Les résultats positifs de précipitation effectuée avec le mélange du sérum en question et de claveau dilué doivent être attribués au complexe albuminoïde de l'antigène qui a servi à l'hyperimmunisation anticlaveleuse des chevaux.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. C. MÉLANIDI.—L'immunité anticlaveleuse chez la chèvre. *Revue générale de Méd. Vét.*
15 octobre 1924, p. 554-557.
2. BOZZELLI.—*La clinica Vétérinaria*, octobre et novembre 1925.
3. G. BLANC, C. MÉLANIDI et M. STYLIANOUPOULO.—Contribution à l'étude expérimental des varioles animales. La réceptivité du cheval au virus clavéleux. *C. R. S. Biol. Paris* **95**, 1926, p. 156.
4. BALOZET.—Réceptivité de la chèvre et du cheval à l'inoculation intracérébrale du virus clavéleux. *C. R. S. Biol. Paris* **107**, 1931, p. 1461.
5. C. MÉLANIDI, N. TZORTZAKI et G. DÉBONÉRA.—Sur la spécificité de la réaction clavéleuse expérimentale chez le cheval. *C. R. S. Biol. Paris*, **112**, 1933, p. 15.

K. A. KΣ